

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 10.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΔΕΚΤΑΙ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣ.

ΑΛΛΟΔΑΠΗΣ ΦΡ. 10.

Ο Σουσάνης κι' ο Μαιῆς.
λὲν' κουθέντες π' ἀπορεῖς.

Μ. — Πάει, ἔφυγε, Σουσάνη κι' ἡ τρελλὴ ἀποκρηῶ,
ὁ Καρνάβαλος ἐκεῖνος ταξειδεύει μακρὰ,
κι' ἀρχινοῦν τὰ μοιρολόγια κάθε ὅσιου παππᾶ,
κι' ἡ σχορδοπαρφουμερία τὸ βουθοῦνι μᾶς τρυπᾶ.

Ἡ χαρὰ κι' ἡ εὐθυμία φεύγει πλέον ἀπὸ μᾶς,
πᾶν τὰ σκέρτσα τοῦ θεάτρου κι' ὅλα τ' ἄσεμνα παιγνίδια
τὰς κοιλίας μᾶς φαιδρύνει μυροδόλος ταραμᾶς,
καὶ τ' αὐτὰ μᾶς, τὰ κλωσίδια.

Τὸ πᾶν εἰς λήθην ῥίψωμεν, τὸ πᾶν λησμονηθῇτω·
καὶ μοναχὰ σὰ Χριστιανοί,
ἀρ' τοῦ Κυρίτση τῇ φωνῇ,
ν' ἀκούμε τὸν ἐξάψαλμο καὶ τὸ Κατενθυνηθῇτω.

Πέρασαν τοῦ Καρνάβαλου,
ῥεζίλίκια καὶ χαρὰι,
πᾶν' ἡ φούριες κάθε μπάλου
καὶ ντιστίντου σουαρέ.

Πᾶν, τὰ πρόβια πᾶν' τὰ τράχη
καὶ τοῦ γάλου τὸ ζουμί·
πᾶν' ἡ φέστες, πᾶν' τὰ τσάγια
τὰ ὑπαίθρια καὶ μὴ.

Πᾶν' τὰ κίτρινα πολκάκια,
πᾶν' τὰ πουντραρίσματα·
πᾶν' αὐτῆς μὲ τὰ γιαλάκια,
τὰ χαριεντίσματα.

Πᾶν' ἡ τόσες τουαλέτες
τῆς ἀθάνατης μινιόν,
κι' οὔτε βλέπει τῆς καπέτες,
ὁ σεριέζ μὲ τὰ λορνιόν.

Παύ' ἡ πόλκα κι' ἡ μαζούρκα,
τὸ γκαλόπ, τὸ τούρ ντε μέν
κι' ὅλα μένουνε σὲ φούρκα,
τὰ μεγάλα φᾶς ἀμὲν·
πᾶν ἡ τρέλλες, πᾶν ἡ λόξες,
πᾶν' οἱ φράγγοι μᾶς οἱ φίλοι,
πᾶν οἱ τίτλοι πᾶν' ἡ δόξες
τοῦ Μαρκέτου τοῦ Βασίλη.

Πᾶνε πρίμες καὶ κορίστες
πᾶν' τὰ βάλσαρ τὰ μποτιόν,
πᾶν' αἱ σκανδαλώδεις βίστες
ὠμοπλάτης καὶ μαστών.
Παύει τῆς Γζέλτας τὸ στοματάκι,
γλυκὲς νὰ κἀνὴ βαριχτισιόνες
πᾶν' τοῦ Βαλιέρη τοῦ Παναγάκη,
χίλιω λογῶνε κονσολατισιόνες.

Σ. — Τὸ βλέπω πῶς ἐπέρασαν, Μαρὴ ἀγαπητὲ,
τὰ θέατρα κι' οἱ μπᾶλοι,
ἀλλὰ θαρρεῖς πῶς θὰ μπορῇ νὰ ξεχαστῇ ποτὲ,
αὐτὸ τὸ καρναβάλι;

Ποιὸς ἐπερίμενε νὰ ἰδῇ σ' αὐτὴν τὴν νεκρομάρα;
πῶς θάβγουν Κοσμετάτοι,
μεταξὺ τὰ νὰ ντύσωνε τ' αὐτὴν τὴν Τσαμάρη
νὰ βέλγῃ καὶ μᾶτι;

ΤΑΚΣΕΛΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΑΔ. ΣΥΛΛ. Φ30032

Ποῖος συμπολίτης μίξερὸς ποῦ ζῇ μὲ καποσάντες
καὶ μὲ κοκκινογούλια
εἶχε σπεράντσα πῶς θὰ ἰδῇ τοῦ Τζῶν τῆς γκοθερνάντες
σ' ἀμάξι μ' ὄλο γιούλια;

Ποῖος ἀκόμα τὸ πιστεύει πῶς στὸ μέρος μας αὐτὸ,
ποῦ πουλιῶνται τσουτσουμίδες, ταῖα μάτσα στὸ λεφτὸ,
ποῦ στὸ δρόμο περπατοῦμε
καὶ τὰ πόδια μας κυτοῦμε·
ποῦ καθέννας σὰν τὴ κότα,
πρὶν ἀνάψουνε τὰ φῶτα,
σφανταλώνεται, μονιᾶζει,
καὶ περίλυπος κουρνιάζει,
τέτοιο θαῦμα πῶς θὰ γίνῃ τὴ στερνὴ τὴν Κυριακῇ,
μασκαράδα νὰ γενοῦμε σερνικοὶ καὶ θηλυκοὶ!

Τέτοιο πρᾶγμα δὲν ἐστάθη στὸν Κεφάλου τὸ νησί,
οὔτε τότες πῶπερνοῦσαν οἱ αἰῶνες οἱ χρυσοὶ
κι' ἐξεπύριζαν βαρέλες, ἀμφορεῖς καὶ νταμιζάνες,
γιὰ τοὺς Βάγχους καὶ τοὺς Πᾶνες.
Τέτοιο γλέντι τῶν πληθείων καὶ τῆς ἀριστοκρατίας,
δὲν ἀκούστηκε νὰ γένῃ ἐν καιρῷ τῆς Ἑνετίας,
κι' οὔτε Μένσας ὀφιστάλοι
εἶδαν τέτοιο καρναβάλι.

Κι' ἦλθαν ὅλα τὰ ξωχώρια· κι' ἦλθαν κι' ἀπὸ τῆς Μηνῆς.
φλασκομουῖρες μορφονιές.
Σπαρτινές γλυκοματοῦσες, Κλειματσιάνες λυγερές,
Σχορωνομεταξοπούλες σὰν τ' ἀγγούρια τρυφερές.
Κι' ἦλθε πρῶτος σὺν τοῖς ἄλλοις
κι' ὁ δευτέρος ὁ Κανάλης.

Κι' ἔτρεχαν μετ' ἀγωνίας
ἀφ' τὰ πέρατα τῆς ὅλης σοῦαρᾶς Κεφαλληνίας,
κι' ἐφθάναν ἐδῶ μὲ φούρια,
μ' ἓνα αἶσθημα καὶ πόθον, γενικόν, διακαῆ,
τὸν Καρνάβαλο νὰ ἰδοῦνε ποῦταν' ἀπὸ πλανιαδούρια,
καὶ τὸν ἔστερν' ὁ Τσιρόλιας ἀπανθρώπως νὰ καῇ!

Πολεμοῦνε λυσιατμένα,
ἐτερόφυλλοι στρατοὶ
μὲ χαρτιά ψαλλιδισμένα,
ποῦ τὰ λένε κονφετί.

Πολεμοῦν καὶ μάχοντ' ὅλοι
μὲ τῆς μᾶδας τὰ χαρτιά·

κι' οὔτε φαίνεται πιστόλι
κι' οὔτε πέφτει τσιμουτζι.
Πλὴν νὰ δέχεται τὸ τραῦμα
τοῦ χαρτιῶνε μὲς τὴ μύτη,
δὲ σὰς φαίνεται σὰ θαῦμα
γιὰ νταῖ Κεφαλλονίτη;

Κι' ἐχαιρώμουνα νὰ βλέπω
τέτοια ἀπάντεχη γιορτὴ·
κι' ἐκαμάρωνα τὸν Πέπο
πῶπετοῦσε κονφετί.

Κι' ἐβλεπα τὴ μιὰ τὴν ἄλλη,
μὲς τοῦ πόλεμου τὴ ζάλη,
νὰ βαρῇ καὶ νὰ χτυπᾷ
τὰ μουσούδια π' ἀγάπαι.
Κι' ἐβλεπα τὸ Διονυσούλη.
πῶθαροῦσε μ' ἀπονιᾶ,
κι' ἔριχνε μὲ τὸ σακκοῦλι,
τὰ κονφέτα στὸν Ἀνγᾶ.

Καὶ τότες αἰθερόπλχστες κι' ἀσύλληπτες κυράτσες
βλέπωντας νὰ μπριλάρουνε τσ' ἀντικρινές ταράτσες,
ἀφ' τὴ χαρὰ τὴ φοβερὴ
μῶρχώτουνε, μωρὲ Μαρῇ,
καθεμιά νὰν τὴν ἀρπάξω
ἀφ' τὸ ῥόδινο τ' αὐτὶ
καὶ σ' ἐσὲ νὰν τὴ πετάξω
ἐν ἐλλείψει κονφετί.

Καὶ μὲς τὸ μπρίο τὸ πολὺ πῶδιναν τὰ χαρτάνια
ἦλθαν ἐκεῖθ' ἐπίσῳθε καὶ τὰ Ληζουριωτάνια
κι' ἀρχίσαν' τὸ τραγοῦδι τοὺς μὲ τέχνη καὶ μὲ χάρι,
ποῦ σερνικοὺς καὶ θηλυκοὺς σηκώνουν στὸ ποδάρι,
κι' ὁ κύριος Εἰσαγγελεὺς πᾶχει φιλομουτία,
τοὺς ἔλπασε στὸν καρνεὲ καὶ τάκαμε θυσία.

Κι' ὁ Κωσταντῆς ὁ Καραβιδᾶς στὸ ἄρμα τοῦ καβάλα
βλέπωντας τόσῃ γύρω του σπειτάκοιλα μεγάλα,
ἐνθουσιάστηκε κι' αὐτός κι' ἐράντησε τὰ πλήθη,
μὲ τὸ κρασί ποῦ τῶμεινε μέσα στὸ κολοκῦθι.

Κι' ἐχόρεψε καὶ τὸ συρτὸ,
κι' εἶχε τὸ γούστο του κι' αὐτό.

Γιατὶ, μωρὲ Καρνάβαλε νὰ φύγῃς μὲς τὴν ὥρα,
ποῦ νὰ φωτίξῃς ἀρχίζεις τὴ σκοτεινὴ μας χώρα;
Γιατὶ δὲν ἐκαθώσουνε καὶ πρεῖς καὶ δέκα μῆνας
νὰ σώσῃς μὲ τὴν τρελλὰ σου πενθοῦντας Κεφαλλῆνας;

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΑΜΠΟΥΡΙΟΥ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΝΤΙΚΛΑΣΙΚΗΣ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Διέμεινας στήν πύλιν μας, τρεῖς μόλις ἐβδομάδας,
κι' εἶδες εἰς ποῖον ἐφθιγεν σημεῖον ζουρλαμάδας
ὁ κάθε σέριος ἀπτόξ;
φαντάζομαι δ' ἂν εἶπες, Καρνάβαλε, τὴ μπούρλα
νὰ μείνῃ; κατακαθιστός;
πῶσο θὰ πρήναν τὰ σκονιά, οἱ κάβοι καὶ τὰ βούρλα!

Τὶ ἐφοβήθης πῶρυγες μέσ' ἀπὸ τ' Ἀργαστόλι,
κι' ἄφησες τόσους φίλους σου νὰ τρώῃ τὸ παράκι;
μήπως κι' ἂν σ' ἐφοβέριζαν οἱ καυγατζήδες ὅλοι,
δὲν θάχες ὑπεράσπισι τὸν κύριον Γεράκι;
Κι' ἂν ἐφλουέντσα σ' ἐπῆνε πού νὰ σὲ ρίξῃ κάτω,
δὲν θάτρεχαν οἱ δύο γιάτροι ἀπὸ τὸ Κομητάτο;
Καὶ στήν ἀπενταρία σου καὶ στήν περίστασί σου,
δὲν ἦταν Ἀριστοβούλος εἰς τὴ διάθεσί σου;

Γιατί, μωρὲ Καρνάβαλε, ἀσπλάγχχνως μᾶς ἀφήκες;
Μήπως ἂν ἤθελε σκεφτῆς,
καὶ σὺ νὰ νοικοκυρευτῆς,
δὲν εἴχαμε στὸν τοπο μας καὶ τζάβενα καὶ προῖκες;

Μᾶς ἐφυγες, Καρνάβαλε χωρὶς καμυγὴν αἰτία,
καὶ τὸ τρελλὸ το πόδι σου τὸν τόπο μας κλωτσάει,
μὲς τὴ στιγμή πῶγύρευες κι' ἡ ἀριστοκρατία,
νὰ σὲ καλέσῃ μιὰ βραδιά γιὰ νὰ σοῦ δώσῃ τσαί!

Φεύγεις μετὰ τοῦ ἄρματος καὶ τῆς ἀκολουθείας,
μ' ἀδίκως ἐδιάσπτηες καὶ πρήνῃ; νὰ κρυφτῆς,
γιατὶ μ' αὐτὰς π' ἀπέκτινες στὸν τόπο συμπαθείας
στὰ σίγ' ὅρα θὰ σ' ἐξέγαναν νὰ γένῃς βουλευτής,
κι' ὁ Ἄθως ὅταν ἐξέλεπε πῶ; κυμωμένος εἶσαι,
γύρευε τί θὰ σῶσαι νὰ πῆς πῶς παραιτεῖσαι.

Γρήγορα πάλι γύρισε στὴ γῶρα μας ἐτούτη
καὶ σκόρπισε Καρνάβαλε, τῆς τρέλλας σου τὰ πλούτη,
σὺ γὰρ ὁ μόνος ἱκανὸς νὰ βάνῃς εἰς τὸ κέφι,
ἀνθρώπους ποῦ μαρτόριον κονθεριστιδὸν τοὺς τρέφει,
καὶ σὺ πανούργε βασιλῆα, μ' ἀνάγκασες κι' ἐμένα,
νὰ βγῶ σὲ κόσμῳ σαβαρὸ, μὲ μούτρα γανωμένα.

Ἡ ΕΡΓΝΩΜΟΣΥΝΗ.

Ἀπ' τὰ πολλὰ φιλαγγλικά φρονήματα
ποῦ ὁ τόπός μας ἐφέτος φανερώνει,
ἐβγήκαν κι' οἱ νεκροὶ μέσ' ἀπ' τὰ μνήματα,
κι' ὁ Μέτελας στοὺς δρόμους ξεφαντώνει!

Πετάει γλυκὰ στοὺς φίλους μύρια βλέμματα,
σκορπᾷ θερμὰ φιλιὰ στὰ Κομητάτα,
ἀπὸ τὰ μάτια χύνει δάκρυα κι' αἷματα,
καὶ προσφωνεῖ τ' ἀσκέρια καὶ φουσάτα.

Κι' ὑπόσχεται μὲ πόνο καὶ συγκίνησι,
γι' ἀνταμοιβὴ σταῖς τόσες μας ταῖς χάρες,
νὰ μείνῃ μόνο ὁ βράχος του ὡς ἐνθύμησι,
κι' αὐτὸς γιὰ μᾶς.... νὰ γίνῃ ὁλος δεκάρες!

Εἰς τὴν ἐκδοὺς.

ΤΟ ΜΕΛΑΝΙ

Τὶ θέλουν συνταγὲς γιὰ τὸ μελάνι;
ξέρω ἐγὼ νὰ καλαμάρῃ
ὁποῦ κανένα δὲν τὸ φτάνει
σ' τὴν ἐξαιρετικὴ ποῦ ἔχει χάρι.
Ὅλομαυρο μελάνι πάντα ἔχει
π' ἀπὸ νερὸ ποτὲ δὲν ἔχει χρεῖα
ἀπὸ κρυφὴ πηγὴ ὡσὰν νὰ τρέχῃ!
Τοῦ κάκου νὰ βρεθῇ σὲ σπετσαρία!

Δὲν εἶναι γιὰτρικὸ κρυφὸ, μηδὲ βοτάνι·
εἶν' τῆς ἀγάπης μου τὰ μάτια τὸ μελάνι.

Η. Τς.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ Π. ΑΝΝΙΝΟΥ ΧΩΡΑΦΑ.

Ἀγαθὴ καὶ ἐνάρετος δέσποινα ἡ ΠΗΝΕΛΟΠΗ
Π. ΑΝΝΙΝΟΥ ΧΩΡΑΦΑ ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον
τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν, ἐν ἡλικίᾳ ἐξήκοντα ἐτῶν.
Τὴν κηδεῖαν τῆς, γενομένην ἐν μεγαλοπρεπεῖᾳ χο-
ροστατοῦντος τοῦ Σ. Ἀρχιεπισκόπου παρηκολούθη-
σεν ἀπειρον καὶ ἐκλεκτὸν πλῆθος. Εὐχόμεθα ταχεῖ-
αν τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν εἰς τὸν μόνον υἱὸν τῆς
κ. Νικόλαον Ἀννινὸν Χωραφᾶν, τὸν ὁποῖον βαρέως
ἐπλήγωσεν ἡ ἀπώλεια τῆς ἀγαπητῆς του μητρός.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΤΟ ΠΡΟΙΚΟΣΜΗΦΩΝΟΝ.

(Ἦγουν ἡ ἀρεσκιά ἡ ἀναγνωσθεῖσα ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου εἰς τὴν μασκαράδαν τοῦ γάμου καὶ τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν κατὰ γενικὴν ἀπαίτησιν.)

Καθήσετε με προσοχὴν· σφογγίσετε τὰ κούτελα,
ποῦ θὲ νὰ στεφανώσουμε αὐτὰ τὰ δυὸ δευτέλα.

Σήμερα γάμος γένεται ἀχ' τὸ Καμινναεῖο,
ἡ νύφη νὰ θερμαίνεται, γαμπρὸς νάχῃς τὸ κρῖο.

Σήμερον ὁ Ῥοδόθεος μαζὶ μετ' τὴ γυνή του,
συμβούλιον ἐκάμανε νὰ δώτῃ τὸ παιδί του.

Καὶ πρὶν καλέσουν τὸν παππᾶ νὰ κάμουνε τὸ γάμο,
ἐστεῖλαν καὶ μ' ἐπήρανε τὴν ἀρεσκιά νὰ κάμω.

Τοῦ τάξει δύο στρώματα γιρμάτα πλανιαδούρια,
νὰ πέφτ' ἡ νύφη κι' ὁ γαμπρὸς νὰ σκούζουν σὰ γαϊδούρια.

Τοῦ τάξει κι' ἓνα πάπλωμα ὅλο γιρμάτο βάτους
μετὰ αὐτὸ νὰ σκεπάζωνται νὰ νιάζουν σὰν τοὺς γάτους.

Τοῦ τάξει ἓνα κόνισμα τὸν Ἅγιο Θεορίλη,
τὸ πρῶτο θαῦμα πῶκαμε τσῶτθους τὸ καντύλι.

Τοῦ τάξει κι' ἄλλο δεῦτερο, τὸν ἅγιο Νικήτα,
τὸ πρῶτο θαῦμα πῶκαμε, πῶταρταρ τὴ νύχτα.

Τοῦ τάξει ἓνα φῆρεμα ἀπὸ λινάτσα φῖνα
νὰν τὸ μεταχειρίζεται καὶ μέσα στὴν κουζίνα.

Τῆς ἔταξ' ὁ πατέρας τῆς μίᾳ καλῇ ὀμπρέλα
κι' ἡ νύφη τὴν καμάρωνε κτ' ἔλεγεν "ὁ κ ἐ μ π ἐ λ α !",

Ὁ ἀδερφός τῆς τσέταξε ἓναν ὥραϊον ψίστη,
ὅταν θὰ ψένη τὸν καφέ γιὰ νὰ τζῆ βγέν' ἡ πίστι.

Τοῦ τάξουν ἓνα κόσκινον ὅλο γιρμάτο τρῦπες,
νὰ κοσκινίζουν πίτουρα νὰ τρῶνε τηγανήτες.

Τῆς ἔταξ' ὁ πατέρας τῆς ἓνα καλὸ τηγάνι,
ἀπάνουθε νὰ ρίχτουνε καὶ κάτωθε νὰ βγάνη.

Τῆς ἔταξε κι' ἡ μάνα τῆς μίᾳ καλῇ κασέλα
τὸ ἀπανάρι τσέλειπε κι' ὁ πάτος δὲν ἐφέλα.

Τῆς ἔταξ' ἓνα λαβαμά μετὰ δίχως τὸ καυνέλο
κι' ἐλείπαν' ἀπὸ δαύτονε ποδάρια καὶ κατζέλο.

Τῆς ἔταξε κι' ἓνα κομὸ φρικκμένο ἀπὸ σκρότρες
νὰ μπεζοῦ γένουν ποντικοὶ νὰ κάνουν μέσα φάρτες.

Τὸ ἔταξε καὶ τ' ἀμπέλι τῆς ποῦναι στὰ Τσουκαλάτα,
ποῦ μετὰ τὴν πρὶ καλὴ χρονιά γιομίζει μετὰ κανάτα.

Τοῦ τάξει κι' ἄλλο δεῦτερο ἀπάνου στ' Ἀκωϊτῆρι
ποῦ τὸ κρασί του γένεται τραπέτσι ἀτὰ ποτῆρι.

Τῆς ἔταξ' ἡ μανούλα τῆς δυὸ λίγρες δαχτυλίδι
ἀπὸ τῆς τάρκας' ὁ Ἀνῆς τὴ νύχτα στὰ σκοτὶδι.

Τζῆ τάξει δυὸ ρεστόμπολες καὶ τέσσαρα ταιπεύ, α
ποῦ τῆχανε οἱ ποντικοὶ χίλιων ἀχνῶν μπουκούνια.

Τὰ γάντια καὶ τὰ εἴδρακα ἡ πόριες, τὰ καπέλα,
ἀν κάμω τὸ λογαριασμὸ θὲ νὰ με πιάσῃ τρέλλα,

Κουρούκλης, Ἡ-τ-χ. Παναγῆς,
στριφταγγυστρομουστακλῆς.]

—XXXXX—

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Μετὰ χαρὰς εἶδον τὸν διορισμὸν τοῦ λογίου καὶ διακεκριμένου δημοσιογράφου κ. Γερασίμου Μαυρογιάννη ὡς ἀρχιεφύλακος Κεφαλληνίας.

— Ἀφίκετο ὁ νέος ταμίας κ. Στυλιανίδης πρὸς τὸν ὁποῖον θὰ παρεδότην ὁ τέως τοιοῦτος κ. Νικολάπουλος.

— Ὁ ἀγαπητὸς φίλος κ. Ἰωάννης Δρόσος ἀφίκετο ἐξ Ἰνδίων ὅπως διέβη παρ' ἡμῖν τοὺς μῆνας τῆς ἀδείας του.

— Ἐπίσης διατρίβει ἐνταῦθα ἀφιχθεὶς ἐκ Βραΐλας ὁ ἡμέτερος φίλος κ. Μιλτιάδης Κακουράτος.

— Ὑπὸ τὴν οἰκίαν Μεταξᾶ Ἀνασίου παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Λιθοστρώτου πωλεῖται τακτικῶς ἀπὸ σήμερον γάλα πρᾶσιον γνησιότατον πρὸς 20 λεπτά.

— Ἡ ΚΙΝΑ Γεννατᾶ ἡ βραβευθεῖσα εἰς Πορσίους καὶ εἰς ἄλλας Εὐρωπαϊκὰς ἐκθέσεις, ἡ κατασκευαζομένη ἐξ ἀρίστου παλαιοῦ Κεφαλληνικοῦ οἴνου καὶ πρὸς τὴν ὁποίαν δὲν συμπαράβλλονται αἱ μέχρι σήμερον ἐν Εὐρώπῃ κατασκευασθεῖσαι, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν ποιοῦντων χοῦσιν αὐτῆς, εἶναι ἡ μόνη τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ζητεῖτε ὡς ἀποτελεσματικῶς δυναμωτικὴν. Εὐρίσκεται παρὰ τῷ κατασκευαστῇ κ. Ε. Γεννατᾶ φαρμακοποιῷ.

— Ἐξεδόθη τὸ ἐπὶ τῇ τριακονταετηρίδῃ τῆς φιλολογικῆς ἐργασίας τοῦ συμπολίτου μας κ. Χαράλαμπος Ἀννίου τιμητικὸν λεύκωμα. Νομίζομεν ὅτι ἔχομεν καθήκον ὡς Κεφαλληνες νὰ τὸ ἀγοράσωμεν ὅλοι.

— Σήμερον ἀναχωρεῖ τὸ ἀπὸ τῆς παρελθούσης Δευτέρας σταθμεῖσαν ἐν τῷ λιμένι μας ἀγγλικὸν θωρηκτὸν "Ἡ Βασιλικὴ Δρῦς" χωρικτικότητος 14 χιλιῶν τόνων.

— Τὸ δικηγώνισμα τῶν αἰνιγμάτων ὡς καὶ ἡ σατανικὴ ἀλληλογραφία ἐπαναμβάνονται ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΤΕΛΕΙΟ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ